

Ignorància o estratègia

written by Josep Maria Loperena | 5 de març de 2020

Tota la vida he considerat gent de baixa estofa a la majoria d'homes i dones que arriben a la política, i se serveixen d'ella, per a aconseguir diners, glòria, fama i poder. Utilitzen paranys per a enganyar als estadistes de bona fe i enredar al poble. He pensat sempre que no són més que arribistes de tercera divisió que s'han de mirar al mirall cada dia per veure si estan desperts i, així, poder celebrar la seva bona sort. No saben el que és fitxar a les nou del matí, o buscar feina sense tenir el suport del partit al qual es van afiliar des de jovenets. Tampoc han de fer cues a l'atur perquè manquen d'objeccions i de vergonya. Cada vegada que em trobo amb un d'ells al carrer, m'envaeix una reacció visceral –suposo que desproveïda de raó- i, com un esclat de còlera interior, m'entren ganes d'ofendre'ls amb paraules ultratjoses.

Però el que no sabia era que fossin rucs, eximis ignorants que no saben res de res, i que mancant de la lògica més elemental. La prova d'aquest supòsit és la condició ineludible de posar un mediador internacional "sense condicions i exclusions", en el marc de la taula de diàleg sobre el procés. Quim Torra, Laura Borràs o Elsa Artadi, de JxCat, ho posen com un requisit indispensable perquè tingui efecte la relació jurídica entre les parts. Pedro Sánchez i els seus acòlits del Govern de Madrid el rebutgen, mentre que els capitosts d'ERC, Pere Aragonès o Gabriel Rufián, a qui els interessa una nimietat la independència, segueixen fent volar coloms per allargar el procés sobiranista una immensitat.

Ni els uns ni els altres saben quines són les feines d'un mediador. Els antics convergents les confonen amb les d'un àrbitre, i els del PSOE no volen veure ni en pintura la figura d'aquest mitjancer. Per nombrosos analistes les dues són unitats de treball, sense dubte, però molt diferents, per no

dir contradictoris. La mediació és l'acció d'un tercer qui intervé entre dues o més persones per posar-les en avinença sobre un tema determinat, mentre que, l'àrbitre, és un subjecte, designat per les parts, amb poder prou per decidir un assumpte en litigi. És a dir: l'àrbitre, a més a més de dirigir les negociacions, interpreta la llei, la fa complir, i dicta amb total independència una sentència executiva que se'n diu 'laude'. Penso que, el que volia Torra, era incorporar a les sessions de la taula de diàleg una tercera figura de la qual mai s'ha parlat. La d'un 'observador' -que és qui assisteix a l'acte en qüestió, sense dret a intervenir-hi-, a l'efecte de presenciar el seu desenvolupament. D'aquesta manera comptaria amb un testimoni d'excepció que, en un futur, podria donar fe de tot el que s'hagués produït durant la negociació.

No obstant això, Torra i els seus prosèlits, no van fer ni una cosa ni una altra. Ni van exigir un arbitratge, per por que la seva resolució fos negativa a les seves pretensions -el laude s'havia d'ajustar a la Constitució espanyola- ni van proposar un observador internacional. Es van limitar a demanar un 'mediador' la qual cosa no té cap sentit. La seva posició va encobrir temes fonamentals com la independència, l'amnistia dels presos polítics, la proclamació d'un nou referèndum o la creació d'una república catalana, per qüestions banals com la instauració d'un mediador o la pràctica d'un determinat protocol. D'altra part, el Govern central mai podia acceptar la figura de l'àrbitre perquè la seva creació hagués suposat cedir el poder decisor de l'Estat a un plenipotenciari independent. Per últim, a Oriol Junqueras i al seu escolanet Pere Aragonès d'ERC, ja els hi van bé aquestes pèrdues de temps. El que volen es seguir representant el paper de falsos sobiranistes per guanyar les eleccions vinents. Pur teatre.

El verdaderament important de tota aquesta història, és que s'han iniciat - afortunadament sense mediador, àrbitre o observador- les sessions de trobada entre l'Estat i els

representants del govern català. Les negociacions duraran molt perquè els temes que es discuteixen són de gran transcendència. No és aconseguir la independència ni la celebració d'un nou referèndum però crec que, es pot solucionar el tema de l'amnistia dels presos i exiliats, la repressió contra aquest país i les condicions polítiques dels catalans. Desitjo i espero que la voluntat d'ambdues parts sigui una cosa més que una ascensió, sense sentit, cap a l'infinit.